

T. Ágoston László Cserépkályha koksszal

Nehezen gyógyult a második műtét után Tari Mihály lába. Az orvos azzal nyugtatta, hogy bizony, a szilánkos törés nagyon makacs dolog, nem lehet sürgetni a regenerálódást. Már az is nagy dolog, hogy egyáltalán meg tudták menteni a lábát. De hogy is juthatott eszébe ilyen örültség, hogy a legelemibb biztosítás nélkül, csak úgy nekitámasztja a hosszú létrát a ház falának, és a tomboló viharban fölmegy a tetőre cserepeket igazgatni?

— A doktor úr milyen házban lakik? — kérdezett vissza a beteg.

— Itt a lakótelepen, ebben a négyemeletesben.

— Akkor nem is csodálom, hogy nem jut eszébe. Nem tudhatja, mekkora kárt okozhat a házban egy ilyen vihar.

— Maga viszont megtapasztalhatja, mennyi szenvedést okoz az effajta meggondolatlanság, egy ilyen kiprovokált baleset. Kipróbálhatja, milyen érzés két mankóval sétálgatni az udvaron. Nem húszéves már, hogy hat hét alatt összeforranak a csontjai...

Tudván tudta ezt Tari Mihály is, de szégyellte volna bevallani bárki előtt a meggondolatlanságát. Nehéz szívvel gondolt arra is, hogy mi lesz, ha netán valami visszamarad ebből a balesetből. Ha mondjuk bicegni fog, vagy botra kényszerül. Ha elvész a kackiás járása... Juliska, a felesége is gyakran emlegette, hogy ez tetszett meg benne először.

Az első műtét után rövidebb maradt a jobb lába, amelyikre rázuhant. Súlyt raktak rá, azzal húzták. Összeszorította a fogát, és még fájdalomcsillapítót se kért. Azt ígérte az orvos, hogy majd gyógycipővel korrigálják ezt a kis hibát, de valójában soha nem lesz már olyan, mint a régi. Ezt is lenyelte, nem panaszkodott. Csak az álmok, a rémálmok... Álmában a főutcán sétált a barátaival vasárnap délután, és szembe jöttek a lányok. Valahogy úgy, mint harminc évvel ezelőtt. Aztán hirtelen egyedül maradt köztük. És akkor a lányok elkezdtek mutogatni rá, és gúnyosan nevetgéltek. „Nézd már ezt a bicebóca Miskát! Ez akarna választani közülünk?” Ott volt köztük Juliska is. Velük nevetett.

— Én nem is tudom, mit csinálnék, ha bicebóca maradnék — mondta a feleségének egy ilyen rémálomból ébredve. — Talán föl is kötném magam...

— Butaságokat beszélsz, Misikém — simogatta meg az asszony férje gyöngyöző homlokát.

— Rosszat álmodtál, ennyi az egész. Felejtsd el, majd elmúlik! Gyere, segíték mosakodni!

— Hát ez az, látod, már mosakodni se tudok egyedül. Te húzod a lábamra a zoknit, a cipőt... Előbb-utóbb meg fogsz utálni.

— Harminc év alatt épp elég időm lett volna rá. Miért pont most tenném, amikor a legnagyobb szükséged van rám?

— Azért, mert már én is kezdem utálni magamat. Ezt a tehetetlenséget, ezt a kiszolgáltatottságot nem lehet elviselni. Én, aki világ életemben arra voltam büszke, hogy soha nem szorultam senkire, soha nem voltam adósa senkinek, és soha nem hajtottam fejet senki előtt... Most meg...eh!...— csapott a levegőbe — rosszabb ez, mint ha megvernének. Legszívesebben fölpofoznám magam.

— Türelmetlen vagy, és ostobaságokat beszélsz. Meg fogsz gyógyulni, és utólag csak mosolyogsz majd az egészen. Újra erős leszel és büszke Tari Mihály. Birkózhatsz a kertben az unokáiddal, ahogy egykor a fiaiddal tetted. Akár focizni is taníthatod őket.

— Hát persze, ezzel a kacska lábbal... Ne idegesíts már te is! — Aztán rábólintott és halk szóval folytatta. — Tudod, Juliskám, az ember lassacskán megbékél azzal, hogy már sok minden nem megy úgy, mint régen. Nem tetszik, de megalkuszunk vele, és megpróbáljuk valami mással kárpótolni magunkat. Nem tudom, hogy ez a veszteség mivel pótolható.

– Itt vannak a fiaink, unokáink...

– Ez igaz, de ettől még kacska marad a lábam. Már nem vagyok az az ember, aki felmászott arra a kurva létrára! Selejté váltam a férfiak között.

Hirtelen elhallgatott, amint kimondta ezt a végzetes szót. Régóta ott feszengett, mint egy gombóc a torkában, beleette magát a zsigereibe, a tarkóját szorította. Azt remélte, ha kiköpi, megszabadul tőle. Lám, most megtörtént, de nem lett könnyebb. Az asszonnyal hónapok óta fekszenek egymás mellett az ágyban, mint két faszent, és egy bátortalan simogatáson kívül nem történik semmi. Pedig biztosan érzi, hogy ha úgy bújna hozzá a Juliska, mint ifjan, ha újra felcsaphatna az a régi tűz, ami hosszú éveken át együtt tartotta őket, még a lába is jobban gyógyulna. Igen, ez mindent megváltoztatna. Meg kéne próbálni, hátha sikerül, hátha... És sokat ígézően megcsókolta az asszonyt. Ő meg úgy viszonzta, mint egy szűzlány. Félénken, húzódozva, mint aki még soha nem tett ilyet.

– Vigyázz, meg ne húzd a lábadat, Misikém! – mondta, és kijebb csúszott az ágy szélére.

– Szóval már így se kellek?! – hördült föl a férfi. – Nem csak a lábam selejt...

– Meg kell gyógyulnod – mondta az asszony. – Most arra kell fordítanod minden energiádat. Aztán lesz még idő erre is.

– Lesz idő? Szarok az időre! Mindig ilyen voltál. Még el kell mosogatni, még meg kell nézni a gyerekeket, még ezt kell, még azt kell csinálni előtte. Majd délután, majd ekkor, meg akkor, míg el nem megy tőle az ember kedve. Aztán éjszaka meg hallom, hogy sóhajtozol.

– Már hogyan sóhajtoznék, amikor beteg a szegény kis Zolika, az anyjának meg nem ad szabadságot az a fránya főnöke. A Jani gyereket meg lehet, hogy megcsalja a Mancsi. Téged nem idegesítenek ezek a dolgok?

– Már hogyan idegesítenének, de ez két különböző dolog. Ne keverjük a szezon a fazonnal! Mondd ki végre, hogy rámuntál!

– Kegyetlen vagy... – sírta el magát az asszony. – Hónapok óta ápollak, pátyolgatlak, reszketek érted, te meg ilyeneket mondasz. Mit csináltam rosszul? Neked csak abból áll az életed, hogy úton-útfélen a férfiasságodat bizonygatod. Mit akarsz még tőlem?

– Most már semmit. Azt hiszem két malomban őrlünk Te is mondd a magadét, meg én is. Szépen elbeszélünk egymás mellett. No igen, megvénültünk, Juliskám. Neked a derekad fáj, nekem a lábam. Eszembe jutott a régi cserépkályhánk. Annak a melegénél mindig összebújtunk. Tudod, amikor még apádéknál laktunk.

– Az a zöld csempés?

– Az. Este megöntöttük koksszal, és még reggel is izzott benne a parázs. Most meg ebben a divatos kandallónkban fél óra alatt elhamvad a faparázs, és újra be kell gyújtani, ha nem rakunk rá időben. Nehéz életre kelteni a régi tüzet.

– Nehéz bizony, te vén betyár, de talán nem lehetetlen. Én azért imádkozom, hogy mielőbb talpra állj, te meg csak dörmögsz, mint a láncrea vert medve.

Teltek, múltak a napok, hetek, a tavaszról nyárba fordult az idő. Juliska gondosan ápolta, pátyolgatta morgó medve emberét, és örömmel nyugtázta, hogy napról napra javul a járása. Már a mankókat is eldobta, segítségnek elég a nagypjától örökölt régi meggyfa bot. Tari Mihály is érezte a nyár melegét, a nap erejét, és egyre gyakrabban simogatta meg a felesége gömbölyű karját, kerekded fenekét. Mi tagadás, egyre jobban tetszett neki az asszony, de félt a kudarctól is. Egyszer az orvossal is megbeszélték a dolgot. Ő is azt mondta, hogy ki kell várni, a természet mindent megold. Majd kialakul szinte észrevétlenül. Most még talán több kárt okozhatna a kapcsolatukban a sikertelenség, vagy elutasítás, mint a várakozás feszültsége. Hú, de szépen mondta a doki... No, de hát okos asszony az ő Juliskája, és látszik rajta a szerető gondoskodás. Bízva rá a dolgot. Könnyű ezt mondani kívülről egy kibicnek – gondolta Tari Mihály – de az ő

házában mindig ő volt az úr, az övé volt az utolsó szó. Igen, még ebben is. És akkor bízzon mindent az asszonyra, még a férfiúi önérzetét is?

Újra előjöttek a rémálmai. Most azonban nem a csacska lábát mustrálgatták a lányok, hanem a férfiasságát. Valami strandon, vagy vízparton voltak. Mindenkin volt fürdőruha, csak ő állt ott meztelenül. Néhány lépésnyire voltak a ruhái, de képtelen volt odamenni. Nem mozdult a lába. Azok meg ujjal mutogattak rá, és a hasukat fogva nevettek a csökött nemi szervén. Hiába bizonygatta, hogy az nem is az övé, senki se figyelt rá. Újra gyöngyöző homlokkal ébredt, és most ő húzódott ki az ágy szélére, hogy ne lássa Juliska a szenvedését. Az asszonyban azonban hibátlanul működött a hetedik érzék. Rögtön megkérdezte, hogy mi a baj. Mihály meg-megakadva, nyögdécselve mesélte el az álmát. Ő meg bölcsen elmosolyodott, megsimogatta férjura verejtékező homlokát, és a fülébe súgta:

— Misikém, itt az ideje, hogy begyűjtsuk azt a kokszkályhát.

— Tényleg akarod? — fordult vissza a férfi, és már nem is volt olyan csökött.

— Hát persze. Ebből is látom, hogy meggyógyultál. Nemcsak a lábad, a lelked is.

Megrakták a cserépkályhát, azt a régi zöldcsempéset békebeli koksszal, és úgy duruzsolt reggelig, hogy még akkor is izzott benne a parázs. Alágyújtós nélkül is újra éledt a láng.

— Csak a kokszi ne fogyjon! — mondta Tari Mihály, és fogasra akasztotta a meggyfa botot.
